

Arrest

nr. 326 165 van 5 mei 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat E. DARESHOERI**
 Brusselsesteenweg 54
 2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 1 mei 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 26 april 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 mei 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2025.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat E. DARESHOERI verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers aanwezigheid in het Rijk werd vastgesteld toen hij zich op 25 februari 2019 aanmeldde met het oog op het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Verweerder stelde dezelfde dag, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker eerder reeds een verzoek om internationale bescherming in Italië indiende.

1.2. Verzoekers verzoek om internationale bescherming werd op 5 maart 2019 geregistreerd.

1.3. Op 24 april 2019 verzocht verweerder de Italiaanse autoriteiten om verzoeker, met toepassing van artikel 18.1.b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot

vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), terug te nemen.

1.4. Verweerder stelde de Italiaanse autoriteiten om 16 juli 2019 op de hoogte van het feit dat zij, aangezien zij niet binnen de in artikel 25, § 1 van de verordening nr. 604/2013 een antwoord verstrekten, werden geacht het terugnameverzoek te hebben ingewilligd.

1.5. De gemachtigde van minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 19 september 2019 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Daar de overdracht naar Italië niet tijdig kon worden uitgevoerd maakte verweerder het door verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming op 17 januari 2020 alsnog over aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.7. Bij arrest nr. 242 689 van 22 oktober 2020 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 19 september 2019.

1.8. De commissaris-generaal nam op 25 oktober 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.9. Via een op 9 februari 2023 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.10. Bij arrest nr. 287 057 van 3 april 2023 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 25 oktober 2022.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 12 april 2023 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.12. Op 26 februari 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.13. Verzoeker werd op 25 april 2025, ingevolge een onderzoek naar het gebruik van valse stukken, door de politiediensten in het Rijk aangetroffen.

1.14. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie nam op 26 april 2025 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissingen, – het betreft immers drie beslissingen die in één akte zijn opgenomen (een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering) – die verzoeker dezelfde dag ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: [C.]

voornaam: [O.]

[...]

nationaliteit: Guinee

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart een vrouw die zwanger is in België te hebben. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Te dezen heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens zijn precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest nr. 27.844 van 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 26.03.2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 05.0.2019 werd bij beslissing van 25.10.2022 als niet-ontvankelijk verklaard

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat zijn leven in gevaar is in Guinee

De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 05.03.2019. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 26.03.2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 05.0.2019 werd bij beslissing van 25.10.2022 als niet-ontvankelijk verklaard

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

4° Betrokkene verblijft illegaal op het grondgebied en heeft zich nooit bij de bevoegde overheden aangeboden of heeft nooit de nodige handelingen gesteld om zijn verblijfssituatie in orde te brengen.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 26.03.2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene heeft na zijn bevel het grondgebied te verlaten geen handelingen gesteld om zijn verblijfssituatie in orde te brengen

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtsmacht van de Raad inzake een vrijheidsberovende maatregel.

Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Over de vraag tot heropening van de debatten

Verzoekers vraag nadat de debatten werden gesloten om deze te heropenen om hem de kans te geven het bewijs te leveren dat F.B., de zwangere vrouw met wie hij stelt religieus te zijn gehuwd, een beroep bij de Raad instelde tegen de ten aanzien van haar genomen beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Ter terechtzitting werd door verzoekers raadvrouw evenwel reeds toegelicht dat F.B. het voorwerp uitmaakte van een beslissing die impliceert dat zij zich naar Spanje moet begeven om haar verzoek om internationale bescherming te laten behandelen. Er werd tevens vermeld dat verweerder een beslissing nam om de overdrachtstermijn te verlengen en dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van een beroepsprocedure. Verweerder heeft dit alles ook niet ter discussie gesteld en de Raad heeft ter terechtzitting duidelijk aangegeven dat deze informatie in aanmerking zou worden genomen. Er is dan ook geen reden om over te gaan tot een heropening van de debatten.

Het feit dat F.B. een beroep instelde tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten impliceert verder niet dat, zoals verzoeker lijkt te veronderstellen, zij zich *“in een lopende Dublinprocedure [bevindt], waarbij nog moet worden vastgesteld of België dan wel Spanje als verantwoordelijke lidstaat zal worden aangeduid voor de behandeling van haar verzoek tot internationale bescherming”*. Verweerder heeft – gelet op wat verzoeker zelf aangeeft – alvorens de in voorliggende zaak bestreden beslissingen werden genomen vastgesteld dat Spanje verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van F.B. De *“Dublinprocedure”* werd door verweerder dus afgerond en in casu speelt het privilège du préalable.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens

4.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij reeds van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsbeslissing en een beroep op de gewone schorsingsprocedure dus niet tot een nuttig resultaat kan leiden.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

4.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

4.3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 44 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

“b. De concrete toepassing van de geschonden bepalingen

13.-

Dat het bestreden bevel uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet in overeenstemming is met de feitelijke en juridische werkelijkheid.

De bestreden beslissing is niet alleen gebrekkig gemotiveerd, maar laat essentiële elementen uit die onmisbaar zijn voor een correcte en volledige beoordeling van de situatie van verzoeker. Zo wordt in de motivering volledig voorbijgegaan aan het feit dat verzoeker reeds sinds 2017 buiten zijn land van herkomst leeft, en dat hij al meerdere jaren op het Belgische grondgebied verblijft, waar hij doorheen de tijd diverse stappen heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. De beslissing schetst het beeld van een louter onwettig verblijvende vreemdeling, zonder in te gaan op de juridische context waarin verzoeker zich gedurende lange tijd bevond, noch op de menselijke omstandigheden die zijn situatie vandaag kenmerken. Er wordt geen enkel spoor van een individuele analyse van zijn achtergrond of verblijfstraject aangetroffen in de bestreden beslissing. Hierdoor ontstaat een vervormde en bijzonder onvolledige voorstelling van de realiteit, die de beslissing structureel ondermijnt.

Er wordt geen aandacht besteed aan het feit dat verzoeker eveneens een 9bis-aanvraag tot regularisatie heeft ingediend, die op 26 februari 2024 onontvankelijk werd verklaard. Het bestaan van deze opeenvolgende procedures wijst op het feit dat verzoeker niet ‘in het niets’ heeft verbleven, maar continu met juridische middelen heeft getracht zijn verblijf te regulariseren. De bestreden beslissing doet echter uitschijnen dat er van betekenisvolle administratieve stappen geen sprake was.

De feitelijke weergave van verzoekers persoonlijke omstandigheden is eveneens vaag en summier, wat indruist tegen de vereiste van zorgvuldige en individuele beoordeling. De beslissing gaat volledig voorbij aan het feit dat verzoeker reeds sinds 2017 zijn land van herkomst heeft verlaten. Er wordt nergens overwogen dat hij na acht jaar afwezigheid geen sociaal of familiaal netwerk meer heeft in Guinee waarop hij terug kan vallen, noch dat hij zich sindsdien volledig heeft verankerd in België via zijn relatie en huidig gezinsleven.

Bovendien wordt geen enkele overweging gewijd aan zijn actuele gezins- en medische context. De verwerende partij negeert volledig dat verzoeker gehuwd is (religieus op 11 februari 2025) met een vrouw die zich in een vergevorderde zwangerschap bevindt, en dat hij, zoals medisch bevestigd, haar actief bijstaat tijdens alle prenatale opvolging in het CHU Saint-Pierre te Brussel. Zijn partner, mevrouw [F.B.], is op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing reeds 26 weken zwanger, met een uitgerekende bevallingsdatum op 10 juli 2025. Deze informatie is objectief en schriftelijk bevestigd door medisch personeel, maar wordt volkomen genegeerd in de motivering.

Opmerkelijk is bovendien dat de verwerende partij in haar motivering verwijt dat verzoeker geen procedure tot gezinshereniging heeft opgestart, terwijl zijn echtgenote zich nog in een Dublinprocedure bevindt en dus zelf nog geen vaste verblijfsstatus heeft. Het is juridisch onmogelijk om een procedure tot gezinshereniging op te starten zolang het statuut van de referentiepersoon nog niet definitief is vastgesteld. Het stellen van zo’n vereiste getuigt van een onbegrip van de procedurele realiteit én een kennelijk onzorgvuldige beoordeling van de omstandigheden.

Mevrouw [B.] bevindt zich momenteel in een lopende Dublinprocedure, waarbij nog moet worden vastgesteld of België dan wel Spanje als verantwoordelijke lidstaat zal worden aangeduid voor de behandeling van haar verzoek tot internationale bescherming. Deze procedure is actief en hangende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waardoor zij zich wettelijk op het Belgisch grondgebied bevindt en volledig onder procedurele bescherming staat.

Verzoeker is met mevrouw [B.] gehuwd sinds 11 februari 2025. Samen wonen zij op hetzelfde adres en vormen zij een reëel, duurzaam gezinsleven. Deze situatie wordt bovendien bevestigd door medisch bewijs: verzoeker is de enige persoon die haar sinds januari 2025 begeleidt bij alle consultaties in het kader van haar

zwangerschap, die zich nu in een vergevorderd stadium bevindt. De uitgerekende bevallingsdatum is vastgesteld op 10 juli 2025.

Cruciaal is dat mevrouw [B.] internationale bescherming zoekt in Europa wegens de situatie in haar land van herkomst, en om die reden niet kan terugkeren naar Guinee. In afwachting van een definitieve bevoegdheidsbeslissing, blijft zij afhankelijk van de bescherming die België haar voorlopig biedt. Het is dan ook van geen enkel belang wie uiteindelijk formeel bevoegd wordt — België of Spanje — want hoe dan ook zal haar asielprocedure in Europa moeten worden voortgezet, en kan zij onder geen enkele omstandigheid samen met haar echtgenoot naar Guinee terugkeren.

Bovendien blijkt uit contacten met de Belgische Dublin-diensten dat het overnameverzoek aan Spanje geen antwoord kreeg, wat op grond van artikel 25, §1 van de Dublin III-verordening betekent dat Spanje de verantwoordelijkheid stilzwijgend heeft aanvaard. De Belgische autoriteiten hebben bevestigd dat de overdrachtstermijn werd verlengd tot 18 maanden, met als einddatum 15 september 2025. Indien er vóór die datum geen effectieve overdracht plaatsvindt, wordt België definitief bevoegd voor de behandeling van haar verzoek tot internationale bescherming. Gelet op haar zwangerschap, fysieke toestand, verblijf in België sinds februari 2024, het ingestelde beroep, het ontbreken van opvang in Spanje én het belang van stabiliteit, is het zeer waarschijnlijk dat België effectief als verantwoordelijk lidstaat zal worden beschouwd.

In dit licht is het des te problematischer dat verzoeker, op basis van de bestreden beslissing, niet alleen wordt verwijderd uit België, maar bovendien wordt onderworpen aan een inreisverbod van twee jaar dat geldt voor het volledige Schengengebied. Dit betekent dat hij juridisch en feitelijk volledig wordt afgesneden van zijn echtgenote en ongeborn kind, ongeacht of zij haar procedure verderzet in België of in Spanje. In beide scenario's zal hij haar niet kunnen vervoegen, bijstaan, of het gezinsleven voortzetten, zelfs niet in de eerste cruciale maanden na de geboorte.

De situatie is niet alleen menselijk schrijnend, maar vormt ook een duidelijke schending van artikel 8 EVRM, dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven beschermt. Verzoeker is in deze context niet zomaar een vreemdeling zonder verblijfsrecht, maar de enige nabijstaande persoon van een hoogzwangere, procedureel beschermde vrouw die zich in een medisch en emotioneel kwetsbare positie bevindt. De verwijdering van verzoeker, met bijkomend inreisverbod, maakt de uitoefening van het gezinsleven onmogelijk, en staat op geen enkele manier in verhouding tot het nagestreefte doel van het migratiebeleid.

Ondanks de ernst en evidentie van deze persoonlijke, medische en juridische omstandigheden heeft de verwerende partij met geen enkel van deze elementen rekening gehouden. Er is geen enkele overweging terug te vinden over de lopende Dublinprocedure van mevrouw [B.], haar zwangerschapsverloop, het religieuze huwelijk van partijen, het reële en stabiele samenwonen, noch het feit dat verzoeker de enige begeleider is van zijn echtgenote tijdens een hoogrisicozwangerschap.

Bovendien is de bestreden beslissing volstrekt ongemotiveerd ten aanzien van deze essentiële elementen. Er wordt geen individuele afweging gemaakt, noch enig verband gelegd tussen de feiten van de zaak en de ingrijpende gevolgen van de maatregel. Deze volledige afwezigheid van relevante beoordeling en argumentatie maakt de bestreden beslissing niet alleen gebrekkig, maar in wezen niet gemotiveerd, en dus strijdig met de artikelen 2 en 3 van de Wet

Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de fundamentele beginselen van zorgvuldigheid en proportionaliteit. In samenhang met het opgelegde inreisverbod van twee jaar leidt dit bovendien tot een disproportionele en onherstelbare inbreuk op het gezinsleven van verzoeker, in strijd met artikel 8 EVRM.

14.-

Wat betreft de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, verwijst verwerende partij naar artikel 74/14 §3, 1°, 3° en 4° Vw., en stelt zij dat er een risico op onderduiken zou bestaan omdat verzoeker zich niet bij de gemeente heeft aangemeld, dat hij niet zou hebben meegewerkt met de overheden, en dat hij zich niet aan een eerdere terugkeerbeslissing heeft gehouden.

In werkelijkheid ontbreekt elke concrete feitelijke of juridische onderbouwing voor deze conclusie. De bestreden beslissing beperkt zich tot algemene, standaardformuleringen, zonder enige afweging van de individuele omstandigheden van verzoeker. Het bevel tot terugkeer en vasthouding werd opgelegd zonder analyse van het persoonlijk dossier van betrokkene, noch enig onderzoek naar zijn actuele situatie, zijn familiale context of zijn medische en sociale verankering in België.

De verwijzing naar een vermeend risico op onderduiken is niet onderbouwd met specifieke feiten, maar steunt op automatische toepassing van wettelijke bepalingen, zonder dat verweerder heeft onderzocht of dit

risico daadwerkelijk bestaat in het licht van verzoekers concrete situatie. Integendeel: verzoeker verblijft sinds geruime tijd in België, leeft er op een gekend adres, is gehuwd met een vrouw in een lopende Dublinprocedure, en heeft zich meermaals kenbaar gemaakt aan de autoriteiten, onder meer via het indienen van een regularisatieaanvraag. Bovendien is hij de enige begeleider van zijn zwangere echtgenote, en heeft hij telkens gevolg gegeven aan medische verplichtingen, wat indruist tegen elk vermoeden van vluchtgedrag.

Het bevel tot verwijdering werd uitgevaardigd met het oog op terugkeer naar Guinee, maar zonder enige beschouwing omtrent het feit dat verzoeker sinds 2017 zijn land heeft verlaten, en geen familiaal of sociaal netwerk meer heeft waarop hij kan terugvallen. Nog minder werd er rekening gehouden met het feit dat zijn echtgenote zich niet in Guinee bevindt, maar in België — en dat zij niet met hem kan terugkeren gezien zij internationale bescherming vraagt binnen Europa. Het motief dat hij “geen gezinshereniging zou hebben opgestart” is in deze context juridisch irrelevant en zelfs misplaatst, aangezien mevrouw [B.] zich nog in een Dublinprocedure bevindt, en haar statuut nog niet definitief is vastgesteld. Een gezinshereniging is in deze fase juridisch onmogelijk.

Indien verwerende partij een zorgvuldig onderzoek zou hebben uitgevoerd, rekening houdend met de medische toestand van mevrouw [B.], de uitgerekende bevallingsdatum van 10 juli 2025, de religieuze huwelijksluiting op 11 februari 2025, en het structureel samenwonen op een gekend adres, dan zou zij logischerwijs hebben moeten concluderen dat een onmiddellijke verwijdering onverantwoord, onevenredig en juridisch ondeugdelijk is.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet deugdelijk gemotiveerd, bevat feitelijke onjuistheden, en werd genomen zonder een minimale individuele beoordeling van het dossier. Verweerder heeft haar zorgvuldigheidsplicht geschonden en heeft nagelaten een belangenafweging te maken zoals vereist bij een ingrijpende maatregel als vasthouding en verwijdering. Zoals de Raad van State reeds herhaaldelijk stelde, moet de motivering daadkrachtig zijn, dat wil zeggen duidelijk, precies, pertinent, volledig en niet-tegenstrijdig (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). In casu is hiervan geen sprake.

De beslissing is dus kennelijk onredelijk en niet wettig genomen. Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

15.-

Verder werd aan verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, zonder enige termijn voor vrijwillig vertrek, met toepassing van artikel 74/14, §3, 1°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij motiveert dit op basis van een vermeend risico op onderduiken, het niet naleven van een eerdere terugkeerbeslissing, en het ontbreken van medewerking.

Artikel 74/14, §3 Vw. voorziet nochtans in een discretionaire bevoegdheid en geen verplichting. Er kan slechts worden afgeweken van de standaardtermijn van dertig dagen bij specifieke en limitatief opgesomde gronden. Dit impliceert dat bij toepassing van deze bepaling steeds een concrete, individuele en afdoende motivering vereist is. In casu wordt daar volledig aan voorbijgegaan.

De bestreden beslissing bevat geen enkele objectieve, feitelijke onderbouwing waaruit zou blijken dat verzoeker zich aan toezicht zou onttrekken of een werkelijk risico op onderduiken zou vormen. De algemene verwijzing naar het ontbreken van een aanmelding bij de gemeente of vermeende niet-medewerking wordt niet gekoppeld aan concrete gedragingen of omstandigheden in het dossier. Verzoeker woont op een bekend adres, is gehuwd met een zwangere vrouw, en is de enige begeleider van zijn echtgenote tijdens haar medische opvolging. Hij is volledig zichtbaar, bereikbaar en actief ingebed in een stabiel gezinsleven in België.

Het motief dat hij zijn verblijf “niet op wettelijke wijze zou hebben geregulariseerd” is juridisch niet relevant in het kader van artikel 74/14, §3 Vw., en kan zonder meer niet gelden als bewijs van vluchtgevaar.

Daarbij heeft verwerende partij volledig nagelaten rekening te houden met het privé- en gezinsleven van verzoeker in België, hetgeen strijdig is met artikel 8 EVRM. Reeds herhaaldelijk heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geoordeeld dat het netwerk van persoonlijke, sociale en familiale belangen deel uitmaakt van het privéleven van elke persoon (EHRM, Slivenko t. Letland (Grote Kamer), 9 oktober 2003, §§ 95-96). De beslissing tot verwijdering met onmiddellijke werking en vasthouding zonder motivering over het gezinsleven van verzoeker is dus een ernstige inmenging van openbaar gezag in zijn privéleven (zie o.m. EHRM, Hasanbasic t. Zwitserland, 11 juni 2013, nr. 52166/09, §§ 46-49; Maslov t. Oostenrijk (Grote Kamer), 23 juni 2008, § 63; Osman t. Denemarken, 14 juni 2011, § 55).

Verweerder heeft op geen enkel moment onderzocht in welke mate verzoeker door de uitvoering van de maatregel gescheiden zou worden van zijn echtgenote, die niet met hem kan terugkeren naar Guinee wegens haar aanvraag tot internationale bescherming. Ook werd geen rekening gehouden met de medische

kwetsbaarheid van mevrouw [B.] en het feit dat verzoeker, als enige begeleider, ook een zorgrol vervult die door medisch personeel als essentieel werd aangemerkt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Men heeft eveneens bevestigd dat het opleggen van verwijdering en inreisverbod in situaties waar het gezinsleven wezenlijk geraakt wordt, enkel geoorloofd is wanneer dit gepaard gaat met een zorgvuldige en proportionele afweging van de belangen van alle betrokkenen, inclusief die van kinderen en ongeboren kinderen (EHRM, K.M. t. Zwitserland, 2 juni 2015, § 46).

Verweerder heeft evenmin aangetoond dat de maatregel geen schending zou vormen van artikel 3 EVRM, in het licht van de extreme psychologische druk die de scheiding veroorzaakt bij een zwangere vrouw in een afhankelijke en procedureel beschermde situatie.

Het moge dan ook duidelijk zijn dat de bestreden beslissing werd genomen zonder enig individueel, feitelijk onderzoek. De motieven zijn gestandaardiseerd, quasi automatisch toegepast, en niet aangepast aan de realiteit van het dossier van verzoeker. Verweerder heeft haar zorgvuldigheidsplicht geschonden en heeft nagelaten om het evenredigheidsbeginsel of de motiveringsplicht te respecteren.

De bestreden beslissing is dus kennelijk onredelijk, ondeugdelijk gemotiveerd, en in strijd met artikel 74/14 Vw., artikel 8 en 3 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

16.-

Verder heeft verwerende partij met de bestreden beslissing niet op correcte wijze rekening gehouden met artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM: "Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dat betekent dat elke maatregel die het gezinsleven van een persoon aantast — zoals uitzetting, vasthouding of inreisverbod — slechts toegelaten is indien zij bij wet voorzien is, noodzakelijk is in een democratische samenleving, én proportioneel is in verhouding tot het nagestreefte doel.

In casu voldoet de bestreden beslissing niet aan deze voorwaarden.

Verzoeker is sinds 11 februari 2025 religieus gehuwd met mevrouw [F.B.], die zich op het moment van de beslissing in een vergevorderde zwangerschap bevindt. De uitgerekende bevallingsdatum is 10 juli 2025. Mevrouw [B.] verblijft bovendien wettelijk in België in het kader van een lopende Dublinprocedure. Het koppel woont samen in Brussel op een gekend adres. Medische attesten van het CHU Saint-Pierre bevestigen dat verzoeker telkens aanwezig was bij alle prenatale consultaties en dat zijn aanwezigheid medisch en psychologisch essentieel is voor de gezondheid en stabiliteit van zijn partner.

Door verzoeker vast te houden en te onderwerpen aan een verwijderingsmaatregel met een inreisverbod van 2 jaar voor het hele Schengengebied, wordt hij juridisch en feitelijk volledig afgesneden van zijn echtgenote en het kind dat zij samen verwachten. Mevrouw [B.] kan hem niet volgen naar Guinee, aangezien zij internationale bescherming vraagt binnen Europa en niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. Verzoeker kan haar noch in België, noch in Spanje, noch elders binnen Schengen vervoegen, wat het gezinsleven volledig ondermijnt.

Volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), moeten staten die partij zijn bij het EVRM een belangenafweging maken tussen enerzijds het publieke belang van migratiecontrole en anderzijds het recht op gezinsleven van de betrokkenen (EHRM, Boulif t. Zwitserland, 2 augustus 2001, §46; Maslov t. Oostenrijk, 23 juni 2008, §63). Enkel wanneer deze afweging zorgvuldig, individueel en proportioneel wordt gemaakt, kan een inmenging gerechtvaardigd zijn.

In het geval van verzoeker blijkt echter geen enkele belangenafweging uit het dossier. Er werd niet onderzocht welke rol hij speelt in het gezinsleven, welk gevolg de verwijdering heeft voor zijn zwangere echtgenote, en welke reële menselijke gevolgen dit met zich meebrengt. Ook werd geen alternatief overwogen voor de detentie of het inreisverbod, ondanks het feit dat zijn aanwezigheid in België een reële humanitaire noodzaak is.

Het recht op gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM werd hier dus op flag[r]ante wijze miskend, zonder afweging, zonder proportionaliteit, en zonder motivering. De bestreden beslissing vormt een

disproportionele inmenging van openbaar gezag in het gezinsleven van verzoeker, en is daarom manifest onwettig.

17.-

Het moge duidelijk zijn dat een onmiddellijke terughrijving van verzoeker naar zijn land van herkomst, zijnde Guinee, een onherstelbare aantasting van zijn gezinsleven met zich zou meebrengen. In de gegeven omstandigheden is er bovendien geen enkele noodzaak of juridische verplichting om verzoeker op dit moment te verwijderen. Verzoeker is immers gehuwd met een vrouw die zich in een lopende Dublinprocedure bevindt, waarbij het nog moet worden vastgesteld of België dan wel Spanje bevoegd is om haar verzoek tot internationale bescherming te behandelen.

Op basis van de Dublin III-verordening werd de overdrachtstermijn door de Belgische overheid verlengd tot 15 september 2025. Indien tegen die datum geen effectieve overdracht plaatsvindt, wordt België automatisch bevoegd om het asielverzoek van mevrouw [B.] te behandelen. In dat geval zal zij hier haar beschermingsaanvraag kunnen voortzetten, en kan verzoeker bij haar blijven en zijn verblijf trachten te regulariseren op grond van hun gezinsleven.

Bovendien is de uitgerekende bevallingsdatum van mevrouw [B.] vastgesteld op 10 juli 2025, dus binnen de verlengde termijn waarin België nog tijdelijk de verantwoordelijkheid draagt. Er is dan ook geen enkel zinnig of humaan argument om verzoeker vóór die datum te verwijderen, wetende dat zijn echtgenote hem net in die periode het hardst nodig heeft, zowel medisch als emotioneel.

Intussen kan verzoeker bovendien een nieuwe regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet indienen, gelet op de gewijzigde medische, familiale en sociale situatie. Dit alternatief werd door verwerende partij volledig genegeerd. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat er werd nagedacht over het belang van afwachten, de aanstaande geboorte, of de juridische evolutie van de Dublinprocedure.

Verweerder heeft geen rechtvaardig evenwicht nagestreefd tussen het beoogde doel van verwijdering en de ernstige inmenging in het gezinsleven van verzoeker. Zoals bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, vereist artikel 8 EVRM een zorgvuldige belangenafweging en een proportionele benadering (EHRM, Boultif, Maslov, Jeunesse). Hiervan is hier geen sprake.

Het evenredigheidsbeginsel is volgens de Belgische rechtsleer een concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel (Mast e.a., Overzicht Belgisch Administratief Recht, 1999, p. 54). De bestreden beslissing schendt zowel dit beginsel als de motiveringsplicht, aangezien zij geen rekening houdt met de relevante feiten, geen alternatieven overweegt en elke menselijke afweging ontbreekt.

De beslissing werd dan ook genomen op een manifest onzorgvuldige en onredelijke wijze, en schendt artikel 8 EVRM, artikel 74/14 Vw., de zorgvuldigheidsplicht en het proportionaliteitsbeginsel. Het middel is dan ook gegrond.

[...]

18.-

Kortom, negeert de bestreden beslissing volledig de impact op het privé- en gezinsleven van verzoeker, zoals dat zich in België manifesteert in het kader van zijn huwelijk met mevrouw [F.B.]. Verzoeker is met haar religieus gehuwd op 11 februari 2025, zij wonen samen op een gekend adres, en verwachten hun eerste kind, met een uitgerekende bevallingsdatum op 10 juli 2025. Mevrouw [B.] bevindt zich in een actieve Dublinprocedure, waardoor zij op dit moment procedureel beschermd en wettig verblijvend is in België.

Verzoeker heeft geen nauwe banden meer met Guinee, het land waarnaar hij zou worden uitgezet. Hij verliet het land in 2017, en bouwde sindsdien geen enkele familiale of sociale band meer op in zijn thuisland. Door hem terug te sturen naar Guinee — en tegelijk een inreisverbod van twee jaar voor het volledige Schengengebied op te leggen — wordt hij structureel afgesneden van zijn echtgenote en hun kind, ongeacht of haar procedure verdergezet wordt in België dan wel Spanje.

Zoals het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in talrijke arresten benadrukte, kan een inmenging in het recht op gezinsleven alleen gerechtvaardigd zijn indien die noodzakelijk is in een democratische samenleving en proportioneel is aan de nagestreefde doelstelling (EHRM, Maslov t. Oostenrijk, §63; Jeunesse t. Nederland, §106-109; Üner t. Nederland, §58). Een dergelijke afweging ontbreekt volledig in de bestreden beslissing.

Verweerder heeft verzuimd om een gedegen belangenafweging te maken, zoals vereist door artikel 8, §2 EVRM. De beslissing bevat geen enkel spoor van een concrete analyse van verzoekers gezinsleven, zijn rol als partner en aanstaande vader, noch van de medische noodzaak voor zijn aanwezigheid bij zijn echtgenote tijdens haar zwangerschap en bevalling.

De verwijdering van verzoeker zou hem volledig en langdurig afsnijden van zijn huidige gezinsleven, met ernstige psychologische gevolgen voor zijn partner én hun toekomstige kind. Het feit dat mevrouw [B.] haar partner niet kan volgen naar Guinee, aangezien zij internationale bescherming zoekt in Europa, werd genegeerd. Evenmin werd overwogen dat België — indien de overdracht naar Spanje niet tijdig plaatsvindt — vanaf 15 september 2025 automatisch bevoegd zal worden, waardoor verzoeker juridisch opnieuw zou kunnen trachten zijn verblijf te regulariseren, onder meer via artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Verweerder heeft geen enkele verantwoording gegeven waarom deze drastische ingreep proportioneel zou zijn, noch overwogen of afwachten geen meer gepaste, menselijke en juridische oplossing zou bieden. Daarmee schendt de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en vooral het fundamentele recht op gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM.”

4.3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker het bevel wordt gegeven om het land te verlaten omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de hiertoe vereiste documenten. Hij heeft nader gespecificeerd dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort dat is voorzien van een geldig visum of van een verblijfstitel. Verweerder heeft tevens nader uiteengezet waarom hij van mening was dat de bepalingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM geen beletsel vormen om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Hij heeft hierbij aangegeven het feit dat verzoeker verklaarde een zwangere partner te hebben in aanmerking te hebben genomen. Verweerder heeft ook uiteengezet waarom hij oordeelde dat verzoeker geen termijn voor het vrijwillig vertrek kan worden toegestaan en hij dient te worden teruggedleid naar de grens. In dit verband heeft hij verwezen naar de bepaling van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en nader toegelicht dat er een risico op onderduiken bestaat. Hij heeft duidelijk vermeld op basis van welke feitelijke vaststellingen hij besloot tot een dergelijk risico op onderduiken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Het feit dat verzoeker meent dat nog meer gedetailleerde overwegingen vereist waren leidt niet tot het besluit dat er in casu geen afdoende motivering zou zijn. De formele motiveringsplicht vereist bovendien niet dat allerhande niet of minder relevante gegevens in een bestuurlijke beslissing worden opgenomen of dat de motieven van de motieven worden vermeld.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

4.3.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet voorziet dat verweerder, behoudens indien meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag van toepassing zijn, moet overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen en die in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van dezelfde wet vereiste documenten.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat verzoeker is toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen en dat hij een beschikt over de in artikel 2 van de

Vreemdelingenwet bedoelde documenten, meer specifiek een geldig paspoort met een geldig visum of visumvervangend document.

Verzoekers betoog dat hij in 2017 zijn land heeft verlaten en dat hij in België een verzoek om internationale bescherming en een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende is irrelevant. Het feit dat hij zijn land een aantal jaar geleden verliet laat immers niet toe te besluiten dat verweerder geen toepassing diende te maken van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Aangezien voormeld verzoek om een internationale verblijfsstatus te krijgen werd afgewezen en ook verzoekers aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd niet werd ingewilligd vormen deze aanvragen voorts geen beletsel om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het standpunt van verzoeker dat zijn huidige medische situatie en zijn gezinstoestand niet in aanmerking werden genomen mist feitelijke grondslag. Verweerder heeft immers duidelijk overwogen dat verzoeker geen elementen aanbracht die toelaten te besluiten dat hij lijdt aan een ziekte die een belemmering zou vormen voor een terugkeer naar zijn land van herkomst. Hij heeft ook geduid dat het verwekken van een kind tijdens een precair verblijf niet automatisch recht geeft op verblijf en dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan worden beschouwd dat toestaat de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Hij heeft daarnaast gesteld dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker laat verstaan niet akkoord te gaan met verweerders standpunt dat artikel 8 van het EVRM in casu geen belemmering vormt om een verwijderingsmaatregel te nemen.

De Raad merkt in dit verband op dat het niet ter discussie staat dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en dat de bestreden beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot terugleiding naar de grens geen einde stellen aan enig bestaand recht op verblijf. In deze omstandigheden kan niet worden besloten dat deze beslissingen een werkelijke inmenging vormen in verzoekers recht op een privé- of een gezinsleven die enkel mogelijk zou zijn in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde gevallen. Uit artikel 8 van het EVRM kan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Er kan in voorliggende zaak bovendien niet aan worden voorbijgegaan dat ook de vrouw met wie verzoeker stelt een gezin te willen vormen niet tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd. Verzoekers betoog dat deze vrouw, F.B., een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat reeds werd vastgesteld dat de Spaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming laat niet toe te oordelen dat enkel in België een gezinsleven mogelijk zou zijn. Verzoeker, noch de vrouw die volgens hem zijn kind draagt, hebben banden met België die zouden kunnen verantwoorden dat verweerder zou dienen te besluiten dat zij een gezin dienen te kunnen vormen in het Rijk. De toelichting van verzoeker dat F.B. weigert gevolg te geven aan de beslissing die inhoudt dat zij zich naar Spanje dient te begeven, dat zij deze beslissing heeft aangevochten voor de Raad, dat zij zwanger is – wat niet impliceert dat zij niet kan reizen –, dat zij veronderstelt dat haar verzoek om internationale bescherming uiteindelijk toch door de Belgische autoriteiten zal moeten worden behandeld en dat dit verzoek hoe dan ook in Europa zal moeten worden behandeld laat hier niet anders over denken. Dit betoog en verzoekers uiteenzetting dat in aanmerking moet worden genomen dat hij voorgeschiedenis heeft – waaruit blijkt dat geen enkele van zijn verblijfaanvragen werd ingewilligd – leidt slechts tot het besluit dat verzoeker en F.B. pogen voordeel te halen uit het manifest naast zich neerleggen van eerder genomen beslissingen, waarvan niet blijkt dat deze niet rechtsgeldig zijn, en dat zij, onterecht, menen dat zij de Belgische overheid kunnen dwingen om regels en beslissingen, die in een rechtsstaat noodzakelijk zijn voor de bescherming van de openbare orde, aan de kant te schuiven.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat, zoals verweerder in zijn nota opmerkte en uit de voorgelegde stukken blijkt, verzoeker voorheen ook verklaarde dat hij voor zijn vertrek naar Europa, acht jaar een relatie had met een vrouw in Guinee en dat hij met deze vrouw een kind heeft. Ter terechtzitting stelt verzoekers raadsvrouw dat deze vroegere partner in Guinee ondertussen is overleden. Verzoeker kan gelet op het feit dat een minderjarig kind bijgevolg zonder ouder in Guinee verblijft moeilijk worden gevolgd in een standpunt dat inhoudt dat prioriteit moet worden gegeven aan een verder verblijf in Europa om een volwassen vrouw, tijdens haar zwangerschap, bij te staan en dat een tijdelijke verwijdering naar Guinee niet verenigbaar is met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM. De belangen van zijn minderjarige kind in Guinee worden door verzoeker schijnbaar over het hoofd gezien.

Verzoekers uiteenzetting dat hij heden nog geen procedure tot gezinshereniging met F.B. kan starten omdat deze vrouw “*zelf nog geen vaste verblijfsstatus heeft*” doet geen afbreuk aan het feit dat verweerder correct aangaf dat verzoeker geen dergelijke aanvraag of, in functie van de situatie van F.B., een aanvraag tot afgifte

van een verblijfsmachtiging indiende. De bestreden beslissingen op zich verhinderen verzoeker daarnaast niet om in de toekomst een verzoek om gezinshereniging in te dienen en F.B. te vervoegen in een land waar zij wettig kan verblijven.

In de mate dat verzoeker nog stelt dat een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod hem verhindert om F.B. op korte termijn in Europa te vervoegen moet worden aangegeven dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van voorliggend beroep. Indien verzoeker van oordeel is dat de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod niet verenigbaar is met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM of om een andere reden onwettig is staat het hem vrij om deze beslissing aan te vechten. De eventuele onwettigheid van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod impliceert echter geenszins dat de in casu bestreden beslissingen kaduuk zijn. Het staat daarenboven zelfs niet vast dat F.B. in de toekomst in Europa zal kunnen verblijven. De ter terechtzitting aangebrachte stukken en de toelichting dat het ongebooren kind van F.B. een meisje is en zij niet wenst dat dit kind wordt besneden laat hier niet anders over denken.

De Raad benadrukt verder dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten en dat, op basis van verzoekers betoog, niet kan worden vastgesteld dat dergelijke buitengewone omstandigheden in casu bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). In voorliggende zaak kan niet worden besloten dat er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die kon verhinderen dat de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot terugleiding naar de grens werden genomen.

Er kan dus niet worden besloten dat artikel 8 van het EVRM in voorliggende zaak een *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* zou vormen die een belemmering zou vormen om toepassing te maken van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers beschouwingen omtrent de psychologische druk die F.B. zou ondervinden laten de Raad ook niet toe te oordelen dat de in casu bestreden beslissingen tot gevolg hebben dat hij zelf wordt gefolterd of wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM moet er trouwens sprake zijn van handelingen die een minimumniveau aan ernst hebben en die toelaten te concluderen dat hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht (cf. EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, Pretty v. Verenigd Koninkrijk, par. 52) en er blijkt niet dat dit in casu het geval is. Bijgevolg kan niet worden besloten dat de bepalingen van artikel 3 van het EVRM een toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in de weg staan.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen niet deugdelijk werden voorbereid of dat deze werden genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

4.3.2.3. Gezien het voorgaande kan niet worden geoordeeld dat verweerder de artikelen 3 en 8 van het EVRM of het evenredigheidsbeginsel heeft geschonden.

4.3.2.4. Aangezien verzoeker niet over enig recht op verblijf als burger van de Unie of als familielid van een burger van de Unie heeft beschikt en de bestreden beslissingen ook geen verblijfsrecht intrekken kan verzoeker niet nuttig verwijzen naar artikel 44 van de Vreemdelingenwet.

4.3.2.5. In artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet is bepaald dat verweerder er bij het nemen van een verwijderingsbeslissing voor kan opteren om geen termijn voor het vrijwillig vertrek toe te staan indien er een risico op onderduiken bestaat.

In artikel 1, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet is daarnaast vastgelegd dat het risico op onderduiken kan worden afgeleid uit het feit dat de betrokken vreemdeling zich niet heeft gehouden aan een eerdere verwijderingsmaatregel.

Het staat niet ter discussie dat aan verzoeker reeds meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht en dat hij hieraan geen gevolg gaf. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat er in casu geen juridische of feitelijke basis is die verweerder zou toelaten te besluiten dat geen termijn voor het vrijwillig vertrek moet worden toegestaan. Zijn beschouwingen omtrent zijn zichtbaarheid, zijn bereikbaarheid, zijn relatie met F.B. en de gevolgen die de bestreden beslissingen zullen hebben, wijzigen hieraan niets en laten niet toe te besluiten dat verweerder onterecht zou hebben gesteld dat

er naar de toekomst toe een risico op onderduiken bestaat. In zoverre verzoeker voorhoudt dat hij in Guinee niemand meer heeft om op terug te vallen dient daarenboven te worden gesteld dat hij verklaarde dat tal van zijn andere verwanten in dat land verblijven en er mag worden aangenomen dat hij, in het raam van de familiale solidariteit, een beroep kan doen op deze familieleden.

Inzake verzoekers grief dat *“het motief dat hij niet op wettelijke wijze zou hebben geregulariseerd niet relevant is”* moet worden gesteld dat verweerder een dergelijk motief niet heeft vermeld om zijn beslissing dat geen termijn voor het vrijwillig vertrek moet worden toegestaan te onderbouwen.

Een schending van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

4.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf mei tweeduizend vijfentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. DE BOECK